

Sygn. akt I CSK 58/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko G. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej zawarty na s. 8 - 13 wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do wykazywania potrzeby uzyskania oczekiwanej wykładni Sądu Najwyższego wskazanych przepisów k.c., co nie dowodzi wykazania wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego. Potrzeba dokonania wykładni przepisów przez Sąd Najwyższy obwarowana jest natomiast wystąpieniem przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ponieważ skarżąca twierdzi, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powódki nie przedstawia na s. 11-13 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi.

Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutu naruszenia art. 65 § 2 k.c., a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach – wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).